

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:
 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1 an 5 fl. 10 fl.
 Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
 Pentru monarhie:
 1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1 an 7 fl.
 Pentru România și străinătate:
 1/2 an 10 franci, 1 an 20 franci, 1 an 30 franci.
 Abonamente se fac numai plătindu-se în avans.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr. a doua-ora 6 cr.
 a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația Strada Poplăci Nr. 15
 Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază
 Numeri singuratici à 5 cr. se vând la „Institutul Tipografic” și la
 „Prăvălia industrișilor români din Sibiu” (Strada Cisnădiei Nr. 27).

Paralelă.

(+) Ori-cine cunoaște trecutul firea dlui Ioan Slavici poate să-și zică cu suflet liniștit, și fără scrupul, că ar comite o vătămare, ceea ce „Gazeta Transilvaniei” i-a zis deja de mult: comite o vătămare. În tinerețile sale a fost aderent al „Telegrafului Român”, care și atunci, ca și acum, era o foaie urgisită, fiindcă a făcut în totdeauna politică aparte de politica marelui masse a poporului românesc. Mai târziu s'a făcut junimist, acum e liberal și cine știe ce are să mai fie. A mai scris apoi nenorocita aceea de carte: „Die Rumänen”, în care ne-a prezentat lumii străine cu mult mai rău, într-o lumină cu mult mai întunecată decât mulți străini de sânge și neamul nostru. Și dacă toate acestea nu ar fi îndestulătoare motive pentru calificarea ce i-am făcut-o mai sus, apoi ultima lui broșură, și mai ales ultima pagină a ei, și singură e destul motiv pentru aceasta.

Într'adevăr broșura aceasta n'are sens de a fi, de a fi fost scrisă, tipărită și imprăștiată gratuit în toate cele patru părți ale lumii românești, decât ca o broșură de propagandă. Dar' ea nu enunță nici un principiu, nu dă nici un avis, nu face nici o declarațiune, care să-i motiveze existența, decât ceea ce pe ultima pagină.

La locul acesta dl Slavici scrie:

„Se facea dl baron ceea ce trebuie să fie făcut, pentru-ca să înceteze nemulțumirile legitime ale Românilor, și să încredințez eu, că dușmanii sei Români își vor pierde toată trecerea și nu vor mai îndrăzni să-și ridice capetele.

„Nu va fi încă rezolvat conflictul dintre Români și Maghiari, căci așa odată rezolvarea aceasta nu se poate face dar' din ziua în care Românii vor fi nevoiți să-și trimită reprezentanți în parlamentul ungar, conflictul va fi pierdut caracterul primejdios pe care îl are astăzi și frunțașii Românilor nu vor mai fi nevoiți să alerge la Viena și la București, ci se vor întâlni totdeauna la Budapesta și se vor deprinde lucră în înțelegere cu frunțașii conetășenilor lor maghiari.”

Pasajul acesta este scopul întregii broșuri. Și cui servește acest scop? de

cui servicii le face scriitorul acelor șire? Cine dă simbria condeului și cine plătește masa de broșuri ce se aruncă gratuit în toate părțile?

Eată tot atâtea întrebări, la care bine este să ne gândim.

Căci nu partidul național român a încredințat pe domnul Slavici, ca el să facă încredințări baronului Bánffy. Dl Slavici a eșit din sinul partidului nostru național, căci a eșit din sinul poporului nostru, făcându-se cetățean împământenit al regatului român. Noi însă nu cunoaștem alt for în chestiune de politică națională, decât partidul național cu comitetul lui și conferențele lui; ori-cine altul ar fi încredințat deci pe Slavici, ca să scrie cum a scris, domnul Slavici face servicii de condeiu simbriaș. El caută să tracteze „de nobis sine nobis”, și el ne tradează chiar cauza noastră, căci susține, că prin o lege electorală „europeană” ar putea Bánffy să facă să înceteze nemulțumirile noastre „legitime”, — ca-și-când noi am avea nemulțumiri și nelegitime, ca-și-când nu toate cererile noastre ar fi legitime.

Să facem o mică paralelă, căci coarda ce o atinge domnul Slavici nu e nouă. Tînta acestei melodii, pentru dl Slavici nu e nouă, căci dînsul, așa se vede, vrea să revină la politica activistă, ce o făcea pe la „Telegraful Român” și după care pipăia și prin „Tribuna” îndată la începutul ei, — dar' nici forma în care desăntă acest vechiu cântec nu e nouă.

Dl P. P. Carp, fost ministru, a zis în ședința dela 1 Decembrie 1893 a senatului român între altele:

„Când (Maghiarii) își vor pune întrebarea, dacă este mai bine să aibă buni ori răi cetățeni, atunci de sigur că chestiunea este delegată și că ei vor da satisfacțiune revendicărilor legitime, — căci nu toate sînt legitime.”

Același lucru l'a repetat dl Carp în ședința senatului dela 13 Dec. 1894.

Asemenea a vorbit și dl Al. Lahovary, fost ministru al externelor, în ședința camerei dela 13 Dec. 1893. El zicea:

„Nu v'am cerut să nu fiți cu inima și cu cugetul pentru Români de peste Carpați și să nu doriți în limitele putinței, fără însă să compromiteți bunele relațiuni cu monarhia vecină, să nu doriți, zic, ca aceste lupte să dea rezultat fericit, ca pacea să se

facă pe baza recunoașterii a unora din acele cereri, cari s'ar găsi legitime.”

Ei bine, ne aducem doar cu toții aminte ce resens a provocat aceste cuvinte ministeriale la noi, ce indignare, ce proteste. Dl Slavici a spus acum același lucru, ca și Carp și Lahovary. A spus același lucru, nu ca ministru, care trebuie totdeauna să-și dea seamă de ce vorbește, ci a spus ca un pretins mare naționalist, ca veritabil și patentat reprezentant al curatului naționalism. A spus același lucru, dar' într-o formă mult mai brutală.

Carp zicea: „nu toate sînt legitime”; Lahovary zicea: „recunoașterea unora, cari s'ar găsi legitime Slavici zice, numai una e legitimă”; nemulțumirea cu legea electorală. Făcând baron, ceea ce trebuie făcut, o lege electorală europeană, și te asigur eu, eu Ioan Slavici, că dușmanii d-tale își vor pierde toată trecerea, nu vor mai îndrăzni să-și ridice capetele.”

Așa scrie Slavici, mai brutal, mai neromânește decât Carp și Lahovary. Aceia vorbiau ca miniștri responsabili înaintea atâtor cabinete, Slavici însă scrie astfel pe simbria.

Ce merită un astfel de om? Ce merită scrisese unui atare condeiu simbriaș?

Censura ungurească a condamnat „Cronica” lui Șincal cu următoarea sentință: *Opus igne — Autor pati bulo dignus.*

Modificându-o după timp opinia românească cinstită va aplica broșurei lui Slavici censura: *Opus igne — autor mercede sua dignus.*

Vrednic este autoral de simbria sa, dar' broșura lui vrednică-i de foc.

Încă un „punct național”. La punctele naționale ale lui Apponyi se mai adaugă unul: episcopie greco-catol. maghiară. Pentru ideea aceasta pledează o broșură voluminoasă, cea apărută zilele acestea cu titlul: „Egy nemzeti küzdelem története”. E scrisă de un Farkas Lajos.

Bobârnac bine meritat. La conferența episcopicească, de care am pomenit în numărul de ieri, s'a cetit și o scrisoare a cardinalului Rampolla către primatul Vasváry. Vorbind între altele și de con-

gruă, cardinalul exprimă dorința capului suprem al bisericii, ca „afacerea să fie regulată cât se poate mai curând cu conlucrarea episcopatului” și regretă, tot în numele Pontificelui, că „episcopatul n'a adus încă de mult la îndeplinire regularea congreului din propriul imbold și în cercul său propriu de activitate.”

Deși domol, bobârnacul e bine meritat.

Biruința antisemiților în Viena.

Rezultatul alegerilor comunale în colegiul al treilea din Viena n'a produs surprindere nici printre aderenții ideilor și tendențelor profesate de către partidul antisemit, nici în tabăra contrară a semiților și filosemiților. Fiecare dintre ei era bine informat despre șansele adversarului: antisemiții pășiau la urnă cu speranța că vor eși tot atât de biruitori ca și la alegerile din Septembrie anul trecut, ear' liberalii, dacă-și făceau oarecare iluzii punând întru cântă nădejde în cercul I. (innere Stadt), unde locuiesc jidani cei mai bogătați, și iluziile acestea le exprimau în mod timid, cu voce răgușită, ca nu cumva pe lângă desastru complet să fie și luți în ris.

Surprindere, din contră, ar fi fost, dacă filosemiții învingeau măcar cu un singur candidat al lor; ar fi fost dovadă că influența guvernului desfășurată de atunci, i-a reușit să producă oarecare schimbare în dispoziția de spirit a Viennezilor. Dar' acestia tocmai dovadă contrară au dat și anume prin împregiurarea, că numărul alegătorilor antisemiți a sporit dela ultimele alegeri, cu toate că socialiștii pășiau pe față contra antisemiților, ear' guvernul îi sprijinea și el pe față în organele sale, chiar și într'astfel de oficioase neprihănite, cum este „Fremdenblatt”.

Reprezentanța orașenească din Viena numără 138 membri, fiecare din cele trei colegii alegând un număr egal de câte 46 reprezentanți (Gemeinderäthe) împărțiți în 19 circuli ale orașului. Toți cei 46 aleși alături sînt antisemiți. Pentru a învedera atât deplina importanța a victoriei dela 27 Februarie, cât și progresul, aprofundarea ideilor antisemite în public, vom da următorul tablou convingător de cifre:

In cercul	su căpăt voturi în circuli mijlocie	candidați antisem.	candid. liberali
I.	1070	830	
II.	3300	3050	
III.	2850	570	
IV.	1730	420	
V.	2580	330	
VI.	1930	460	
VII.	2530	520	
VIII.	1470	280	
IX.	1860	850	
X.	1320	220	
XI.	620	15	
XII.	1520	120	
XIII.	1180	150	
XIV.	1470	170	
XV.	1240	140	
XVI.	2240	160	
XVII.	1850	280	
XVIII.	1820	230	
XIX.	810	170	

Total mijlociu 33.390 8965
 (Cifrele acestea le-am luat deocamdată după P. Lloyd, prin urmare le publicăm sub rezervă.)

La alegerile din Septembrie anul trecut intraseră în cifre mijlocii: antisemiții 31.000 voturi; liberalii 11.000. Voturile antisemiților așadar' s'au sporit de atunci cu 2390, ear' liberalii au pierdut 2035 voturi. Și încă ceva: numărul alegătorilor în colegiul III a sporit de atunci cu 1998, ear' la urnă au venit cu 1414 alegători mai mult decât în Septembrie.

Cifrele acestea sînt într'adevăr sdrobitoare; ele dovedesc, că prin neconfirmarea Drului Lueger ca primar și disolvarea reprezentanței orașenești, în loc de a se micșora, cum a voit guvernul, s'au înmulțit, și încă în mod foarte simțitor, partizanii tendențelor antisemite, exprimate în formula generală: desrobirea popoarelor creștine de ori-și-ce limbă de sub jugul și cutropirea jidănească.

Nu numai că n'a ajuns nimic contele Baden, făcînd pe placul Maghiarilor, de a nu recomanda Coroanei alegerea lui Lueger ca primar al Vienei, dar' a întărit populația și mai mult, silindu-o să-și deo lecție sdravănă, care se va potenta încă la alegerile colegiilor II și I. Despre rezultatul acestora tot așa de bine nimeni nu se îndoește și nu-și face aluziuni; din ele amîndouă earăși vor eși cel puțin 46 reprezentanți antisemiți și majoritatea în viitoarea reprezentanță orașenească va fi earăși cel puțin de 2/3.

Ce va face apoi Baden, se înțelege, nu se poate prezice; atât e încă negaduit, că poziția lui va fi mai grea decât în Septembrie, fie că va proceda consecvent, ori inconsecvent cu trecutul.

FOIȚA „TRIBUNEI”

Elsa.

Kein Blümlein wird schmücken mich
 Grab auf den Hügel
 Vergessen wird's liegen von dir umgeben
 E. Hutt

Parcă o ved și acum înaintea me Sărmana mititică.

Mai ieri-alaltăieri ne înveselea pe t cu vorbele-i blânde și astăzi? — humă re nesimțitoare — floare veștejită — mai ieri alaltăieri era veselă, vorbărească și azi pe față palidă poartă timbrul morții — morții, însăși dînsa căutate.

Sărmana mititică!

Parcă o ved și acum înaintea mea în zilele acelea fericite!

Nu era frumoasă, — înțeleg o frumusețe fenomenală, încât bărbaii pe strade se fi oprit, uitându-se după dînsa — dar' era drăgălașă, veselă, un naturel naiv. Avea niște ochi fermecători, ochi, în care se re glinda totă iubirea ei față de el... Bă subțiri de coral și azi? — buzele, cari atâtea-ori se deschideau spre un suris dulce acum sînt închise pentru vecie — nuri ochii — încă nefchiși parcă o mai spic

„Te iubesc, totuși te iubesc!”

Sărmana mititică!

Două lacrimi ferbinți îmi curg din ochi două lacrimi de durere pentru o viață fgedă stînsă în floare etîșii... Aceasta fost se fie oare soartea ta? ...

Și el?

Două cuvinte îl caracterizează îndejuns. Don Juan!

O iubă și el — nu pot zice că n'a iubit-o — dar' o iubă cu o iubire interesată, nestatornică, nu cu acea iubire curată, care purcede din inimă — o iubă cum iubești, cum îți place de un lucru până-ce-i nou. —

Și de era frumos? Chiar să nu fi fost frumos, tipul seu oriental, calitatea sa de „exotic” dela malurile Dunării, le-ar fi suplinit toate: frumusețe, noblețe de inimă, toate — toate.

Și ea îl iubă cu tot focul unei fete tinere de 17 ani... privia la el cu încredere deplină, cu o iubire nemărginită, cum privești la un zeu... și la vorbele-i nepăsătoare, la observările lui răci... ea rîdea... dar' cine știe câte lacrimi va fi vîrsat în taina nopții?... Doamne, Doamne, aceasta să fie soartea sufletelor blânde? ...

De câte-ori ne plimbam seara la lună, ei înainte, ear' eu cu Sandu după ei... ne bucuram de fericirea ei... Merita în adevăr să fie fericită. Cu drag ne uitam la ea, n-iera dragă. Știi vorba Românilui:

— Măi Sandule, dragă 'ți-e mititica?

— Dragă!

— Dar' tu ei?

— Și ea mie!

O iubiam, cum iubești o soră... un frate...

Și din când în când se întorcea spre noi... ne adresa câteva vorbe glumețe... câte un cuvînt românesc, care suna așa de frumos de pe buzele-i de coral... și apoi ne arăta stelele pe cer.

— Vezi, stelele acelea sîntem noi! — ne zicea ea zîmbind.

Și eu cu Sandu ne uitam la stele și ei schimbau la vorbe dulci... de dragoste... Doamne, cum a trecut timpul... Atunci eram cu toții așa de veseli și azi... azi stăm triști în fața unei moarte.

Și el?

Ar fi trebuit să o poarte pe mîni, pe nobila mititică, dar' el prin vorbe nepăsătoare, prin fel de fel de aluziuni îi ațîța gelosia... dar' nu, nu i'a trezit-o, căci îl iubă sincer și ori-ce durere 'și-o vîrsa în lacrimi ascunse...

De câte-ori fi ziceam lui... lui Salo...

— N'o iubești așa, cum merită o fată ca Elsa... Te rog, dacă n'o poți iubi, spune-o, lasă-te de dînsa n'o neferici.

Ear' el ne răspundea indispus... ne asigura cu vorbe săci... banale, că o iubește... o adora.

Și noi îl credeam ...

În toial vremii a trebuit să ne despărțim și noi... el a rămas singur... cu ea. La despărțirea noastră — ea încă era de față, venise cu el — i'am aruncat o privire lungă... o presimțire dureroasă îmi muncia sufletul... și în ochii ei încă păream a ceti o tainică durere... dar' surisul ei fericit, cu care ne întîmpina cum se potrivea la olaltă?

Și totuși când am plecat... 'mi-s'a părut, că 'mi-a aruncat o privire dureroasă, de părere de rău...

Înima îmi era grea, nespuse de grea... simțiam, că n'am să o mai ved în viața aceasta... dar' am văzut-o totuși... o ved

și acumă întinsă pe catafalcul negru... deasupra ei plîndînd ângerul morții.

Și când ultima oară i'am strîns mîna, i'am zis cu vocea tremurîndă...

— Rămăi fericită „domnișoară Elsa”. Să ne vedem earăși cu bine.

— La revedere! ne răspundea ea românește cu glas duios, melancolic... Știa oare, presimția oare și dînsa, că n'o să ne mai vedem?

Și el?

Sta nepăsător lângă dînsa... cu ochii cîine știe unde... ni-am strîns mîna rece și ne-am despărțit!

Doamne, Doamne, de ce a trebuit să fie așa? ...

Nu mai două luni a durat despărțirea noastră... și cu inimă voioasă grăbiam să o revedem earăși oare ne vor aștepta?... oare va fi tot atât de veselă?... Știau despre sosirea noastră...

Sosirăm... dar' nime nu ne aștepta... totul era atât de liniștit... grăbiam în locuința mea... pe masă o epistolă, cu adresa scrisă de o mână femeiască... Sub impresiunea unei presimțiri negre am deschis-o... și la cetirea ei m'au inundat lacrimile.

Era o epistolă de rămas bun... Ea zicea rămas bun acestei vieți.

Și nici o plîngere, nici o acasă contra lui, nu, numai iubire, nemărginită iubire transpiră din fiecare șir... ..

Și acumă ingenuchem înaintea catafalcului.

Elsa, care mai ieri-alaltăieri ne desfăta cu vorbele-i dulci, nu mai este!...

Ne-am sculat... ne-am privit cu Sandu și tăcînd ne-am strîns mîna.

— Dormi în pace, iubită soră, mormîntul tîu nu va fi uitat de toți! ...

Și el?
 Nu știu mult despre el... Cu câteva zile mai nainte plecase. M. Aegae.

Lumină de lună.

O rază palidă de lună se lasă pe covorul ce mă acopere în pat. — Apa din paharul de pe masa tremură încetinel, ce poate se însemneze? — Este oare profunda tăcere ce o face să tremure? — Ea tremură mai tare, tot mai tare — se întinde — circumferința ei crește tot mai mult. Nu mai pot deosebi nimic, — totul e numai lumină... feerică... palidă lumină de lună!...

Este o cale lungă printre arborii îmbrăcați de toamnă, peste frunzele îngălbinite să întinde ca un vîl subțire lumina de lună. — Și totul e atât de părăsit și serios... un ușor și dureros cuget la moarte...

Și acolo departe în nețîrmurita zare, la capătul drumului lung se mișcă ceva... ce vine tot mai aproape, ... tiptil pășește de-alungul drumului, cu capul plecat, mîinile fi sînt lăsate în jos de-alungul corpului, — ca moarte. Pe cap are o ramură de frunze veștejite și pe unde pășește îi tremură de pretutindeni lumină palidă în frunzele din pîru-i negru.

— Tot mai mult se apropie omul lin, fără un pic de sgomot... și omul acesta sînt eu! ...

Odată și acum.

Despre declarațiile ministrilor Carp și Lahovary, despre cari s'au vorbit în primul nostru de azi dl Eugen Brote scria în cartea sa „Chestiunea Română în Transilvania și Ungaria” următoarele (pag. 126):

„Dacă pentru atitudinea guvernului unguresc față cu partidul și cu programul național se găsesc motive în politica maghiară agresivă, rămâne însă cu totul neexplicată judecata guvernului român asupra lor.”

Apoi (pag. 128):

„O revendicație se numește legitimă, atunci, când ea privește un drept politic, care a fost în proprietatea unui popor și i-a fost răpit. Domnii ministri Carp și Lahovary și-ar câștiga recunoștința tuturor Românilor de peste Carpați, dacă ar ști să arete „una singură” cerere cuprinsă în programul național, care nu s'ar referi la legile existente sau la drepturi politice dobândite deja. Să fie aceste revendicări nelegitime cuprinse între cererile cu privire la limba și la dezvoltarea națională? Colectiunea de acte și de documente anexate acestei scrieri cuprinde un număr considerabil de decret impărătești și de legi, din cari fie-cine se poate convinge că toate drepturile politice pe cari le cer prin programul dela 1881 Români, ei le-au avut înainte de 1867 și că parte sunt garantate în legi existente, cari se calcă zilnic de autoritățile statului. Să fie oare revisiunea legii electorale o cerere nelegitimă? Legitimitatea ei e recunoscută și de guvernul maghiar, nu poate fi deci contestată de cel român. Dacă guvernul român, pronunțând judecata sa asupra s'a gândit cumva numai la autonomia Transilvaniei atunci a greșit, dacă nu mai mult cel puțin adjectivul. Căci autonomia Transilvaniei poate să fie o cerere neoportună, poate să fie o cerere asupra căreia Maghiarii nici nu vor să discute; dar legitimitatea ei nu poate să o pună la îndoială nimeni. Fiindcă, lăsând cu totul la o parte perioada independenței principatului, Transilvania a fost sub împărăția habsburgică aproape 200 de ani autonomă, a avut constituțiunea ei, guvernul ei și corpurile ei legislative până la 1866, și această autonomie a fost desființată contra voinței și cu protestările majorității locuitorilor Transilvaniei. Ce poate să fie deci mai legitim decât cererea pentru autonomia Transilvaniei?”

Oare ce zice acum domnul Brote, la scrisorile domnului Slavici, care susține același lucru într-o formă și mai și?

Scrisori din Budapesta.

— 27 Februarie 1896.

Vintz Gyula. — Nouă denumiri pentru cei elabi de ânger. — Prigoniri nouă în perspectivă. — „Magyar Allam” — Roman, Moldovan, G. Alexics — „Petru Maior” — Amăgiri.”

Iuliu Vintz, teolog absolut din dieceza Gherlei, actualmente deputat dietal, ales de un cerc electoral al nefericitului Maramureș, este denumit comite-suprem în comitatul Ugocei. Aceasta este întâmplarea zilei.

Încât privește persoana dlui Vintz, e de origine Român, s'au știine, cel puțin în societatea română de Român; Cetește foile

După el zac arborii gândind la moarte. Tăcând se desprind frunzele din smicelele lor și pică la pământ — îl ved așa de trist și trebuie să moară! Și tot mai aproape vine omul, ochii lui nu văd frunzele ce mor, el nu ascultă vocile lor suspinatoare, ci trece tot mai departe.

Merge și el să moară?

Este acolo și un lac afund și întunecos, arbori pleșuviți în gîrurile lui, ici colea afîră numai niște frunze gâlfiezii... tomatice gânduri... Și omul sosește la lac și privește în apa cea tulbură și privind așa adânc dureră-i sboară din fața încruntată, ochii i-se înblânzesc și o lacrimă îi pică peste obraz în apa cea adâncă... Și se coboară în apă afund, tot mai afund, trăsuriile din fața i-se înblânzesc din ce în ce mai mult, apa-i șterge durerile din fața. Încet pășește înainte, tot înainte! — Deodată se cufundă, se lasă înec pe fundul lacului...

La suprafața apei plutește ramura singură, din care lumina lunei se desprinde, întinzându-se peste lăutul apei. — El zace acolo nemișcat, — tăcut — dormind; — Cu pletele cele negre se joacă apa! — Nu sînt frumoase toate acestea, nemărginit de frumoase? El zace atât de tăcut și apa atât este de recoroasă! Nimic nu-l doare, el s'ar fi fericit, neconturbat, căci este mort, . . . mort. . . .

Acolo jos zace omul, dormind, tăcut! Pe lăutul apei lucește palida lumină de lună și ca o barcă părăsită plutește singură ramura cu frunzele gâlfiezii și moarte — și omul acela sînt eu!

Sibiu, Tradusă de Mărior.

românești. Pentru cultura română n'a lucrat însă absolut nimic. Când a fost pretor în Valea Izei, în toate satele a înființat școală de stat.

În anul 1881 a demonstrat și el împreună cu Mihály László, viceșpanul, în contra Memorandului și ca deputat dietal a votat pentru toate proiectele păgâne ale Jidanilor. E un om foarte bine văzut în cercurile guvernamentale, amic personal al lui Tisza, și s'au ține de elica familiei lui. Din fire e bland, deși e „partner” renumit în cluburile guvernamentale, când e vorba de un joc de cărți.

Pentru românism deci, nu-e nici un câștig această denumire, dar nici pierdere. În Marmatia există o societate pentru cultura poporului român. Această societate susține un convict român.

Între membrii acestei societăți se află și dl Vintz, și a luat parte activă în comitetul societății ajutând convictul cum a putut de multe ori. — Nu se poate însă zice, că n'ar fi putut face mai mult, decât a făcut. Pe lângă demoralizarea, și indiferentismul în care cu o foarte puțină dar onorabilă excepțiune se află inteligența română din Maramureș, e de mirat, că a putut face și atâtea.

În comitatul Ugocei unde e denumit, n'are a face cu Români, nici bine, nici rău. Sînt vro 6 sate române, nu-i vorbă, acelea însă nu prea numără. Poporațiunea română de acolo tot mai zace „în somnul cel de moarte” în care-i adăncă preoții crescuți în seminarul din Ungvár. Încât n'ar avea încă școlă de stat, din grația noului comite-suprem vor căpăta.

Să vestește încă și o altă surprindere. Să spună din locuri bine informate, că vor fi denumiți și alți Români la posturi mai înalte.

Să fie însă asigurați Românii de bine că nu din șirul lor onorabil vor eși aceia ci dintr'al acelor, cari nu s'au rușinat a servi sistemului de azi drept stâlpi și susținuitori.

Prigonirile în contra Românilor români, nu vor înceta nici în anul mileniului Aici în cercurile maghiare domnește o ură neîmpăcată în contra Manifestului.

Chiar tonul acel pacific și demn în care era ținut acest Manifest îi scoate din sărite pe corifeii șovinismului. Chiar și scriitorul rîndurilor acestora a avut ocaziune, de a fi de față într-o societate maghiară unde a observat aceasta. Venind pe tapet „Manifestul” a zis un Ungur: „Micsoda testvérség és egyenjogúság! Börtön és kötélet azé, a ki itt magyarra lenni nem akar.” (Pe românește: „Ce fel de frățietate și egalitate? Temniță și ștreang acelaia, care aici nu vrea să se facă maghiar!”)

Acest spirit a dictat ziarelor răspunsurile date la Manifest.

Singura foaie catolică „Magyar Allam” a făcut și cu această ocaziune o excepție înfruntând șovinismul și într-un articol de fond intitulat: „Răspunsul nostru la Manifest”, tratând lucrul dintr-un punct de vedere cinstit.

Foaia catolică combate autonomia Ardealului și pasivitatea.

În celelalte însă accentuează păreri foarte vrednice de meditat.

Dl profesor Alexandru Roman a fost sub tot decursul iernii morbos astfel a fost silit să-și ceară concediu pentru semestrul acesta. Concedind i-s-a dat.

Precum s'au aude, dela anul viitor dl Roman se va duce în pensiune, și Moldovan Gergely din Cluj, o să vină aici în locul lui.

În locul lui Moldovan Gergely va merge Alexics.

Acest buffon politic și șarlatan limbistic e trimis de guvern la Neapoli ca să studieze filologia romană.

Probabil vre-o doi ani va fi acolo și până atunci catedra română din Pesta va rămâne vacantă. Așa se calcă legile, așa se palmuește știința și cultura română.

Vom ajunge vremea în care un studiu științific al limbii noastre aici în țeara noastră va fi cu totul imposibil.

Societatea „Petru Maior” acest ultim refugiu al limbii și al culturii noastre încă tot e suspendată, și de abia mai avem speranțe să se redeschidă. „Atât poate urgia și a urei grea orbie”.

Programul mileniului e gata. Iar Domnului! Naționalităților, ca atîrora nu e dat nici un rol. Nu vom fi dară umiliți.

În Bănat însă și în Ardeal toți pretorii și notarii au căpătat strict ordin ca să „înduplece poporul valah” a veni la Pesta să vadă mărirea maghiară și decadența română. Să fie dară ai noștri cu ochii în patru!

Correspondentul.

Din parlamentul maghiar.

Sedinta din 27 l. c.

Înainte de a trece la desbaterea bugetului de comerțu prezidentului casei anunță, că s'a instituit de comite-suprem al comitatului Ugocea deputatul Vincz Gyula, care în urma noului post își depune mandatul de deputat. Spre știință.

Babó Emil nu leagă nici o nădejde de pertractările inițiate în afacerea pactului economic cu Austria, din motiv, că acele nu pot avea rezultate favorabile pentru Ungaria numai în cazul, când sînt susținute de un minister național. Cere teritor valmal independent și urcarea unor poziții din buget.

Schmidt Károly critică politica vamală dela frontiera Transilvaniei și arată, că comerțul dă îndrăgostit deosebi din cauza prea multor fabrici și din lipsa de comerțu în mic.

Contele Bathányi atacă foile oficiale, cari au divulgat știrea, că opoziția ar avea de gînd a face obstrucție. Lucrul nu este adevărat, deoarece-ce din partea opoziției au vorbit până acum 8 inși și nici unul mai mult decât 2 ciasuri, pe când guvernamentalii răpesc timp mult cu frase goale. Trecînd la chestiunile comerciale-politice atrage atenția asupra socialismului, care este cel mai bun remediu în contra unui guvern corupt. Cere ca să se facă ceva pentru proletariat, ca lucrătorii să fie feriți de influența tendințelor destructive ale socializilor străini. El este pentru reînnoirea pactului economic.

Tisza Kálmán arată favorurile cari au rezultat din compromisul economic și spune, că favorurile de aceste au rezultat și pentru Austria. El se miră de rezoluția luată în camera din Austria și o consideră de o procedură notactică. Nu urmează deci ca și Ungaria să imiteze Austria în notactică, ci din contra să se arete calmă. Este de părerea, că pactul trebuie încă susținut și pertractările continuate. Dacă însă pertractările nu vor duce la acele rezultate cari interesele Ungariei le reclamă, atunci — regretă — trebuie să fie și el pentru teritorul valmal independent.

Horváth Gyula este și el de părerea, că să nu se imiteze exemplul din dieta Austriei, crede însă că prin o enunțiațiune s'ar putea evita o asemenea concepție de Apponyi s'ar face o impresie bună asupra opiniei publice. Pledează pentru rezoluțiunea acestuia și spune, că patrioții nici-cînd nu refuza ajutorul patriotic, deoarece-ce cu un singur partid nu se poate guverna o țeară. Arătînd apoi că sînt de periculoși antisemiții pentru pactul economic, își exprimă credința, că guvernul nu va fi atât de cutezător a veni înaintea parlamentului cu un proiect de uniune economică, care ar fi în contra intereselor proprii ale Ungariei.

Sedinta se va continua.

Din România.

Societatea pentru cultura profesională a femeii.

— Scrisoare particulară. —

Azuga, 27 Febr. n.

La 8 Februarie l. c. s'a înființat și aici în Predeal o secțiune a „Societății pentru cultura profesională a femeii”, cu numele de secțiune „Carmen Sylva”. Comitetul acestei secțiuni se compune din d-na Maria Bărsan, soția dlui Romulus Bărsan, șeful gării Predeal, neobositul luptător pentru cauza națională, ca presidentă; doamnele Maria Igirosanu și Sila Zamfirescu vice-presedinte; Zoe Mihăilescu și Elena Christescu secretare; cassieră doamna C. Iovescu. Celelalte d-ne prezente s'au numit membre de onoare.

Adunarea a fost presidată de d-na Maria Bărsan.

Sedinta a fost deschisă de d-na Elena Găvănescu, care dă cetire animatului discurs, pe care v'au rog respectuos a-l publica în coloanele stimatului d-voastre ziar.

Societatea aceasta înființată de un an de zile, prin inițiativa d-nei Elena Găvănescu, absolventă a școlii profesionale din Berlin, are până acum numai 2 secțiuni, una în București, sub presidenția d-nei Găvănescu și a doua secție „Carmen Sylva”, sub presidenția d-nei Maria Bărsan.

Sperînd, dle redactor, că nu voi fi refuzat, v'au salut cu toată stima: I. Igirosanu, șeful gării Azuga, vice-presedinte al Ligei pentru cultura tuturor Românilor secția Predeal.

Estă discursul d-nei Găvănescu:

Doamnelor și Dilor!

E abia un an de cînd s'a întemeiat „Societatea pentru cultura profesională a femeii” în capitală mîndră a regatului nostru, acolo, unde condițiunile de viață socială dau voe gîndirii femeiești a-și lua drumul spre sfere mai înalte și mai senine, acolo, zic, s'a conceput idea unei asociațiuni femeiești, al cărei scop este: independența femeii pe teren

economic, fiindcă nu se știe astăzi ce va aduce ziua de mâine, s'au nu fim prinse de mreaja nevoilor și s'au înarucim brațele în fața de-sastrului. Aceste idei de un viitor nesigur pentru soartea omenescă în țările Apusului.

În Anglia, Germania, America etc. s'au căutat să le subjuge și să le înfrîngă prin muncă.

Obstacolele ce le înfrîngia societatea noastră direct sau indirect, erau mari, și mijloacele de luptă mici, foarte mici, mai ales că femeia română, cu greu o dai la muncă, cu greu o scoți din obiceiuri ale unor vremuri de tristă amintire pentru noi.

A trebuit energie multă, răbdare și nădejde și mai multă.

La apelul nostru, multe doamne și domnișoare de inimă au răspuns în număr îndestulător, pentru a putea înfrîngea o grupare în giurul unui drapel, pe care stă scris idealul nostru: „Pavăza viitorului e munca cu stăruință”. Dar strigătul nostru de adunare, nu s'a auzit numai în capitală, puterea lui a fost destul de mare, pentru-ca să răsună cît de departe, trimbînd tuturor vestea asociațiunii ce luase viață.

Carpații, bătrânii Carpați, care în vremurile negre ale neamului nostru, singuri au ocrotit românismul de sălbăticia dușmanului, ei, martori neclintiti ai suferințelor și bucuriilor strămoșilor noștri, nici de astă-dată nu și-au desmișnit fale, primind în sinul lor ideea pornită de centru.

Acți în calea închisă de piscurile uriașe ale munților, bolșii de azurul frumos al cerului și scăldat de șiroile cristaline ale Prahovei, aci unde natura se înfrîșează sub o formă deosebită, nespuse de atrăgătoare și uade viața are mai mult farmec, aci e locul prielnic și sigur unde ideile mari și salutare prind și-și iau înfrîn.

Posta mi-a adus zilele trecute știrea întemeierii unei nouă secțiuni a „Societății pentru cultura profesională a femeii”, știre, care mi-a produs o mare bucurie; femeia română începe a gândi serios la poziția ei, preparându-și chiar terenul pentru luptă, își oțelște armele de pînă, atît pentru vremuri grele, cînd nenorocul ar deslipe-o de șeful familiei (bărbat sau părinte), căci așa se socoteste mai mult prin un decet prin lege, cît și pentru alce împregiurări.

De acum societatea noastră secția București, va mai avea un nou tovarăș la muncă va avea spriginul societății D-voastre secția Azuga. Prin dăniile făcute de persoane filantropice, prin reprezentațiuni teatrale etc. societatea din București a reușit a-și forma un mic fond, ba chiar a putut deschide o școală profesională unde fetele și femeile române se poată dobîndi o meserie în cel mai scurt timp și în baza în care lucrează persoane cunoscătoare și societatea le salarisează, înlesnindu-le în chipul acesta mijloace de trai.

D-voastră, ca și noi și ca toți de sigur, care au întreprins lucrări grele, dar necesare veți înfrînți dificultăți multe la început.

Dar nimic să nu vă desarmeze de curajul cu care ați intrat în acțiune și care veți face cîstine prin comună înțelegere și îndelungată stăruință, scotind de altă parte și spriginul asociațiunii din capitală, veți atinge idealul ceați avut în minte, cînd ați gîndit la întemeierea societății, ideal, de sigur la care și noi gîndim și la care trebuie să tindă ori-ce femeie ce simte și gîndește curat românește.

Anul acesta, s'arbarea unui an de viață a societății noastre, printr-o fericită întâmplare, este imediat urmată de s'arbarea inaugurării unei filiale a acestei societăți.

Am fi prea fericite, dacă s'arbarea aniversării a 25 ani de viață a societății, ar coincide cu întemeierea a unei a 25 filiale a ei; viitorul ne e necunoscut, el poate veni cu bine sau cu rău, vremea desăvîrșește spîritelile și nevoia înlesnește mijloacele, noi s'au nu ne descurăgăm și cu prima credință în munca ce depunem, se așteptăm viitorul, viitor, în care îmi place a crede că se va putea zice:

Din Carpați și pîn' la mare

Dela Tisa în răsărit

Să cîntăm cu mic cu mare

Visul nostru s'a împlinit.

Mulțumindu-vă de deosebita cîstine, ce mi-ați făcut înfrînându-mă să prezidez adunarea d-voastre

Vă urez din inimă isbînda cea mai desăvîrșită, ce poate încorona o operă ca a d-voastre.

El. I. Găvănescu.

Un ziar din București aduce știrea, că prezidentul Academiei-Române, dl I. Ghica, a invitat pe d-nii membri ai acestei instituțiuni, a se întruni la 20 Februarie în sesiune ordinară, care va ține pînă în săptămîna mare a Paștilor, cînd se vor împărți și premiile pentru cărțile admise.

Comitetul național studențesc, a aranjat pentru mâine, 15 Februarie, oficiarea unui

Te Deum în biserica Mihail-Vodă, în amintire executării martirilor Horia și Cloșca.

Efectele bruscii schimbări de temperatură resimt, scriu foile din Țeară.

În capitală viscolște de ieri, 26 Februarie, asemenea și în mai multe localități din țeară.

Aseară trenul dela Verciorova a sosit cu întârziere de o oră; astăzi de dimineață el dela Ițani cu o jumătate oră, din cauza vîntului vijelios.

Trenul din Roșiori pentru Tarnu-Măgurele n'a putut înainta ieri după amiază la 3 ore și jum. și a trebuit să se întoarcă în țeară, tot din pricina viscolului, care a înzăpezit linia.

Cursa postală dintre Giurgiu și Ruciscu nu s'a putut efectua ieri din cauza vîntului și ghețurilor, cari baricadează Dunărea.

CORESPONDENȚA

„TRIBUNEI”.

Sebeșul-săsesc, în 28 Febr.

Telegramă de aderare. — Conventional în Sebeș. — „Fapte — nu vorbe”.

Ziarul „Revista Orăștiei” publică în nr. 7 o rectificare subscrisă de mine, față de telegrama din nr. 12 al „Tribunei” a. c. dată din Sas-Sebeș, prin care se aproba pașii ce se fac de presidiul comitetului național, întru purificarea și consolidarea partidului național român, la care se concurgă toți bărbații națiunii cu caracter, demni și cu trecut. Ori-ce Român cu simțăminte curate românești poate subscrie acea telegramă. Cine e contra consolidării partidului național? Cine e contra, ca partidul național să nu cuprindă, se nu întrunească în sinul său pe toți bărbații români, cu trecut, demni și de valoare? Răspuns: speculanții și intriganții. Numai răuvoitorii cauzei naționale pot fi contra, numai răuvoitorii poporului român.

Nu știu onor. Redacțiune, cine a trimis acea rectificare la „Revista Orăștiei”?

Eu însă nu am împuternicit pe nime să publice rectificări în numele meu. Și nu știu nici aceea, că cel-ce a trimis acea rectificare a făcut o introducere ori redacțiunea „Revistei”, în ori-ce caz însă sînt provocat să dau mîrurile recerute, cari sînt următoarele:

S'a ținut conventiul în Brașov, s'a ținut în Orăștie, se știe cu ce scopuri, și a proiectat și aici un astfel de conventiul 4 inși, doi de aici și doi din giur. Și s'a proiectat se ține tocmai în ziua țîrgului de țeară, în 29 Ianuarie, ziua bine, că atunci vine multă lume la țîrg. Ziua deci nu era rău aleasă.

Dar cei convocați, nu știu motivul convocării și de aceea, ca să se atragă ori-cum atențiunea celor convocați: preoți, învățători, tîzi etc., s'a dat telegrama din chestiune. Această telegramă adevărat, că e compusă de bine, însă au consimțit și consimt și azi cu a bărbații conducători din Sebeșul-săsesc, cari de zeci de ani au condus, conduc și azi vor conduce și în viitor cauzele românești, politica românească din Sebeșul-săsesc și giur.

Telegrama se vede că a avut efect, căci conventiul nu a participat nime, au rămas înguri convocatorii.

Adevărat, că rău s'au turburat conventiștii, dar nu au cutezat a se acăța de aprinsul telegramei, ci de formă, că dinșii s'au sînt între Români din Sebeș și giur și nu au împuternicit pe nime a da astfel de telegramă, căci ei firește nu aprobau pașii făcuți de presidiul comitetului național.

Va veni timpul, domnilor conventiștii, ni-se va da ocaziune, ca în fața tuturor egătorilor dietali români din acest cerc să facem răfușul. Atunci să vă vedem arăta de care dispuneți cei-ce ziceți, că nu asimilăm cu telegrama din chestiune și o să o vedeți și pe a noastră a celor-ce au consimțit și consimțim cu ea. Până atunci să ați face bine să vă faceți ceva merite întru popor, fapte nu numai vorbe. — Atît întru acum.

Cu toată stima:

Z. Mureșan, preot.

De pe Valea-Murșului, în luna lui Februarie.

Prigoniri românești. — Prigoniri ungurești. — În primăvara aceasta poate ne va feri mul Dumnezeu de inundarea Murșului de-acece e puțină zăpadă.

Cu toate acestea nici în anul acesta nu scăpat neînundați, dacă nu apă apoi s'au inundat diferite broșuri eșite din „Instalul Tipografic „Minerva” din Orăștie. Instalul l'a făcut Bogdan-Duică cu cunoscuta-i sură, acum urmează a lui Slavici, va urma lui Russu apoi a lui Albin și cine mai e a cui. O adevărată prigonire.

A lui Slavici broșură a eșit în ediție arată pentru Transilvania la „Minerva”; pe cînd va ajunge această corespun-

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII
Sediul: ARAD, casa proprie, calea Arhiducele Iosif nr. 2.
Întemeiată la 1887.

Capital de acții fl. 300.000. Fond de rezervă fl. 90.000.
Depuneri fl. 900.000. Circulația anuală fl. 10.000.000.

Primește depuneri spre fructificare, după care solveste 5%
interese fără privire la termenul de abdicere.

Dare de venit după interese încă o solveste institutul separat.
După starea casei, depuneri până la fl. 1000 se restituiesc
îndată la prezentarea libelului fără abdicere.

Depuneri se pot face și prin poștă și se efectuează momentan
după sosirea comandei.

[396] 6—50

Direcțiunea institutului.

Publicațiune.

La pășunea de aci se primesc 150
capete de vite și anume pentru timpul
din 24 Aprilie până în 11 Noemvrie
1896.

Deslușiri mai deaproape la antistia
comunală. [865] 2—3

Noul-săsesc, în 26 Febr. 1896.

Antistia comunală.

Poate se trăească fără grije!

Cel-ce 'și-a procurat coșnițele mele
de stupărit, cari au patentă liberă în
toate statele din Europa, după al meu
sistem o coșniță aduce un venit de
20—30 fl. anual. Costul unei coșnițe e
fl. 5.50. [3605] 10—12

O carte cu explicațiune 50 cr.

Rónay Lajos,

Szöllös-Györök.

Somogy.

Săminte de primăvară.

Măzărice, ovės, trifoiu, sămēntă de
cānepă, fasole, mazăre, linte și orz, pre-
cum și tot felul de făină și făină roșie
pentru porci și vite în calitate primă
oferează cu prețuri moderate magazine de
făinărie și de bucate. [716] 5—6

Vēnzare en gros și en detail.

Niculae Vidrighin și Comp.,
Sibiu, Piața-mare Nr. 20.

Agenti

cari se cercetează mușterii privați pentru pro-
visione înaltă cu rolouri de lemn și jaluzii
fabricat nou, premiat de șese ori. Ofert. cu
referințe către C. Kient, Fabr. de jal. în
Braunau i. B. (Etabl. 1878.) Cel mai mare
etablissement de brânza aceasta. [536] 5—6

Sănătatea și buna dispoziție

au sute de mii de inși a o mulțumire preparatelor
din extracte de maltă existente deja de 48 ani

ale lui

JOHANN HOFF,

liferantul curților domnitoare din Austria, Sachsonia, Grecia și România
Wien, I., Bräunerstrasse 8.

(În Austro-Ungaria s'a introdus la anul 1860)

ridicate de principii, medici și un mare public distins.

Materia nutritivă în preparatele extractului de maltă folosite de 100.000
de oameni, cari 'și-au redobândit sănătatea, constă din următoarele legături:

1. În forma de un extract gustos de maltă pentru dureri de stomac și
reconvalescență.
2. O chocoladă fină din extract de maltă pentru anemie și debilitare.
3. Bomboane din extract de maltă pentru tuse și răgușală.
4. În extract de maltă concentrat pentru catar gutural și scrophule.
5. Ca mijloc suplinitor pentru lapte la băieții mici.
6. În formă de cafea homeopatică pentru nervoși.

[805] 1—3

Broșure și prospecte gratuite.

Deposite la: I. B. Misselbacher, Franz Jahn Söhne, G. W. Grohman, în toate
farmaciile și prăvăliile de delicatose în Sibiu.

Mostre fermecătoare pentru mușterii privați gratis și franco.
Cărți mari de mostre, precum până acum nu s'au mai aflat, pentru
croitori nefrancate.

Materii pentru costumuri.

Peruvian și Dosking pentru clerul înalt, materii prescrise pentru
uniforme de oficanți c. r., apoi pentru veterani, pompieri,
gimnastici, livrée, până pentru biliard și mese de joc, pentru
îmbrăcarea trăsurilor. Cel mai mare deposit de îmbrăcăminte caritativă
și troleze pentru domni și dame cu prețuri originale de fabrică
în varietate, precum nu se poate oferi nici sub o concurență de douăzeci
de ori mai mare. Cea mai mare varietate în basmele de dame fine
și durabile și cele mai moderne colorii. Materii de spălat, pleduri
de oscuri dela fl. 4.— până fl. 14.—, apoi și

cele trebuincioase croitorilor (precum: căptușeală de mâneci,
botoni, ace, ață etc.), lucruri demne de preț, oneste, durabile și postavuri
de lână, recomandă [653] 3—24

Joh. Stikarofsky,

Brünn (Centrale der öster. Tuchindustrie).

Cel mai mare deposit de postavuri de fabrică.

Se expedează numai cu rambursă.

Atențiune! Agenți și coropieri obi inuere a-și oferi mărfurile sub firma
falsă „Stikarofsky“. Pentru de a feri pe P. T. consumenți de
a fi duși în eroare, aduc spre știință, că astorf I de agenți nu vënd mărfurile mele.

Nou catalog ilustrat de albituri!

În 1 Martie apare noul nostru catalog de albituri etc. cu
aproape 700 ilustrațiuni de produse artificiale, compoziții foarte folositoare
cu deosebită considerare la [794] 3—5

Zestre de mireasă

albituri pentru domni, copile din pensionat, albituri pentru nou-născuți
cari întrec toate calitățile de până acum.

Rugăm pe toți p. t. mușterii nostri în cas de lipsă a aștepta apari-
țiunea acestui catalog, deoarece se va expeda gratis și franco

Schwarz & Groner,

Liferanți de curte,

Wien, I., Kärntnerstrasse 36, „zu den 3 Schwalben“.

Adrese se primesc deja de pe acum.

Loteria maghiară de classe

35.007 câștiguri în sumă totală de 7,932.000 coroane.

Cel mai mare câștig în cazul
cel mai favorabil

UN MILION de coroane.

[804] 2—3

II. classă.
Tragerea dela 11—14 Martie 1896.

Câștiguri	Coroane	Coroane
1 „ 100.000	100.000	
1 „ 60.000	60.000	
1 „ 40.000	40.000	
1 „ 30.000	30.000	
1 „ 20.000	20.000	
1 „ 15.000	15.000	
1 „ 10.000	10.000	
2 „ 8.000	16.000	
8 „ 4.000	32.000	
10 „ 2.000	20.000	
13 „ 1.000	13.000	
100 „ 400	40.000	
860 „ 200	172.000	
9000 „ 120	1.080.000	
10 000	Câștiguri laotală	1,648.000

Prețurile losurilor ce se pot pro-
cura pentru clasa a II-a.

$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
fl. 49.—	20.—	4.—	2.—

Prețurile losurilor complete pentru
clasa a II-a și a III-a.

$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
fl. 60.—	30.—	6.—	3.—

Pe lângă aceste prețuri originale pentru
losuri mai sunt a se trimite la coman-
darea losurilor de clasa a II-a pentru
porto de epistole recom. 25 cr., la coman-
darea de losuri complete pentru porto
recom. și 2 liste de tragere 40 cr.

III. classă.
Tragerea dela 12—28 Maiu 1896.

Câștiguri	Coroane	Coroane
1 premiu de 600.000	600.000	
1 „ 400.000	400.000	
1 „ 300.000	300.000	
1 „ 200.000	200.000	
1 „ 100.000	100.000	
2 „ 40.000	80.000	
2 „ 20.000	40.000	
5 „ 10.000	50.000	
10 „ 8.000	80.000	
34 „ 6.000	204.000	
100 „ 2.000	200.000	
200 „ 1.000	200.000	
2650 „ 200	530.000	
22.000 „ 150	3.300.000	
25.007	Câștiguri și 1 premiu	6,284.000

Losuri recomandă și trimite pe lângă trimiterea anticipativă a taxei sau și cu rambursă

Carl Heintze, Budapest,

Servitenplatz 3.

Telegram-Adresse: LOTTOHEINTZE BUDAPEST.

Servitenplatz 3.